

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 340/2025
27.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиља АА из ... и мал. ББ из ..., чији је законски заступник АА, чији је пуномоћник Слободан Милутиновић, адвокат из ..., против туженог Града Сомбора, чији је законски заступник Правобранилаштво Града Сомбора, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 513/24 од 25.10.2024. године, у седници одржаној 27.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиља изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 513/24 од 25.10.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 340/23 од 31.01.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиља. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи АА из ... исплати на име накнаде материјалне штете износ од 250.715,28 динара са законском затезном каматом почев од 31.01.2024. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи мал. ББ на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх исплати износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом од 31.01.2024. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљама солидарно накнади трошкове парничног поступка у износу од 189.891,13 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 513/24 од 25.10.2024. године, ставом првим изреке, жалба туженог је усвојена, па је првостепена пресуда преиначена тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиље АА којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде материјалне штете исплати износ од 250.715,28 динара са законском затезном каматом почев од 31.01.2024. године до исплате и тужбени захтев тужиље мал. ББ којим је тражила да се обавезе тужени да јој исплати на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом од 31.01.2024. године до исплате, а обавезане су тужиље да туженом надокнаде трошкове парничног поступка у износу од 54.000,00 динара.

Ставом другим изреке, обавезане су тужиле да туженом надокнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 27.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиле су благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на члан 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 78/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 23.03.2023. године. Вредност предмета спора тужиле АА је 250.715,25 динара, а тужиле мал. ББ је 50.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора у односу на сваку тужилу (тужиле нису јединствени супарничари) не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија тужила није дозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Без обзира што је првостепена одлука преиначена, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку, која регулише поступак у спору мале вредности, прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**